

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Roučkou v právní věci žalobce **Ing. P.M.**, zastoupeného JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem, se sídlem nám. Míru 143, 344 01 Domažlice 301, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, odboru dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.1.2010, č.j. DSH/128/10,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4.1.2010, č.j. DSH/128/10 se z r u š u j e a v ě c se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10 640,- Kč k rukám JUDr. Václava Faltýna, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni se žalobce dovolával přezkumu zákonnosti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Domažlice ze dne 27.10.2009, čj. OPP-9651/09-41763/2009/Mencl. kterým byl Ing. Pavel Mochura uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1, zák. č. 200/1990 Sb. o přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 14.9.2009 v 18:06 hodin na silnici I. tř. č. 22 v obci Brnířov ve směru jízdy na obec Kdyně řídil vozidlo Toyota SPZ X, ač nebyl držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění, když svým jednáním porušil ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na silničních

komunikacích. Současně byl uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4, zák. č. 200/1990 Sb. o přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 14.9.2009 v 18:06 hodin na silnici I. tř. č. 22 v obci Brnířov ve směru jízdy na obec Kdyně při řízení vozidla Toyota SPZ X překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním zákonem v obci o 14 km/h, čímž porušil ust. § 18 odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích. V souladu ust. § 12 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích byla za přestupky uložena sankce podle § 22 odst. 4 zákona o přestupcích a to pokuta v částce 25 000 Kč a podle § 22 odst. 4 zákona o přestupcích zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všem motorových vozidel po dobu 12 měsíců.

Žalobce v žalobě tvrdil, že v míře nezbytně nutné pro správné a zákonné rozhodnutí v dané věci nebylo řádným způsobem zjištěno a prokázáno, že by se žalobce dopustil jednání, které mu bylo kladeno za vinu. Žalobce od počátku tvrdil, že vozidlo značky Toyota SPZ X dne 14.9.2009 v 18:06 hod. na silnici I. třídy č. 22 v obci Brnířov ani jinde neřídil, do vozidla nastoupil (sedl si na zadní sedadlo) na náměstí ve Kdyni u železářství. Na podporu pravdivosti a správnosti svého tvrzení o tom, že žalobce vozidlo neřídil a povolenou rychlost nepřekročil, navrhl žalobce v rámci podaného odvolání vyslechnout jako svědka B.H., neboť po vydání rozhodnutí Městského úřadu Domažlice se náhodně dozvěděl, že pan H. byl svědkem toho, jak na náměstí ve Kdyni před železářstvím z vozidla vystoupil jeho řidič, jímž nebyl žalobce, místo řidiče zaujala paní I.M., manželka žalobce a do vozidla nastoupil žalobce, který si sedl na zadní sedadlo vozidla. Tento důkazní návrh žalobce však nebyl ze strany odvolacího orgánu akceptován, byl dokonce zcela ignorován a v napadeném rozhodnutí se žalovaný o tomto důkazním návrhu vůbec nezmínil, natož aby uvedl, proč navrhovaný důkaz neprovedl. Tímto postupem žalovaný odňal žalobci zákonné právo se v řízení bránit a porušil tím zásadu rovnosti zbraní. Žalobce má za to, že již toto procesní pochybení žalovaného je tak zásadní vadou řízení, pro kterou je na místě napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání práva na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uváděl, že žalobce nebyl v řízení o přestupku zkrácen na svých právech, neboť správní orgán I. stupně zjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Na základě výpovědi svědků a ostatních podkladů správní orgán I. stupně považoval za prokázané, že žalobce se dopustil obou přestupků, které jsou mu kladeny za vinu. Svědci se ve svých výpovědích v zásadě shodovali, vyjma drobných nepřesností ve výpovědi nstržm. M. P., týkajících se trasy jízdy vozidla obcí Kdyně. Výpovědi obou slyšených svědků vyhodnotil správní orgán I. stupně i žalovaný za věrohodné. K tvrzení žalobce, že předmětné vozidlo neřídil a do vozidla nastoupil na zadní sedadlo na náměstí ve Kdyni u železářství, žalovaný uváděl, že toto tvrzení bylo vyhodnoceno jako zcela účelové. Skutkové závěry obou správních orgánů jsou podloženy podklady, které byly ve vedeném řízení shromážděny. K tvrzení žalobce, že vozidlo neřídil a k jeho návrhu na provedení výsledku svědka B.H. žalovaný uváděl, že žalobce nikterak nespécifikoval, jaké skutečnosti mají být na základě svědecké výpovědi prokázány a bylo pouze uvedeno, že svědek podpoří tvrzení žalobce, že přestupky kladené mu za vinu nespáchal. Žalovaný zjistil, jaké skutečnosti měl prokazovat výslech svědka H. až z podané žaloby, kde je uvedeno, že svědek H. měl vidět na náměstí ve Kdyni u železářství, jak vystupoval z vozidla provozovatele V.M. řidič jiný, než žalobce a místo řidiče zaujala paní M., přičemž žalobce si

sedl na zadní sedadlo vozidla. Žalovaný již uváděl v předchozí argumentaci, že považuje přestupky žalobce za prokázané a výslech svědka považoval za nadbytečný, neboť nemohl přinést žádné nové skutečnosti týkající se projednávaného přestupku. Žalovaný se neztotožnil s tvrzením žalobce, že skutečnost, že žalovaný se nevypořádal s návrhem na provedení výsledku B.H., mělo za následek nezákonné a nesprávné rozhodnutí ve věci. Námitka žalobce týkající se údajného vybírání podkladů a jejich hodnocení směřující pouze k uznání viny žalobce, označuje žalovaný za tvrzení zcela liché, neboť správní orgány postupovaly v řízení o přestupku žalobce v souladu s právními předpisy a podklady a důkazní materiály posuzovaly jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech, přičemž spáchání přestupku bylo žalobci prokázáno. Z těchto důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 2. října 2009 Policie České republiky, Krajské ředitelství Policie Západočeského kraje, územní odbor vnější služby Domažlice, dopravní inspektorát podala u Městského úřadu v Domažlicích oznámení o přestupku na osobu P.M., bytem ..., který byl podezřelým z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1. tím, že dne 14.9.2009 v 18:06 hod. řídil na silnici č. I/22 v obci Brnířov ve směru jízdy na obec Kdyně motorové vozidlo tov. zn. Toyota SPZ X a při jízdě překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním zákonem v obci o 14 km/hod. Dále bylo při silniční kontrole zjištěno, že řidič není držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění. P.M. porušil § 3 odst. 2 písm. a), § 18 odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a tím byl podezřelý ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. a) bod 1. a § 22 odst. 1 písm. f) bod 4. zák. č. 200/1989 Sb. o přestupcích. Městský úřad Domažlice dne 12.10.2009 oznámil P.M. zahájení řízení o přestupku a současně P.M. předvolal k ústnímu jednání. V průběhu řízení o přestupku Městský úřad Domažlice provedl výslech pprap. M.J. a výslech svědka nstržm. P.P. a výslech I.M. , manželky žalobce. Městský úřad Domažlice rozhodnutím ze dne 27.10.2009 č.j. OPP-9651/09-41763/2009/Mencl. uznal obviněného Ing. P.M. vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1. zák. o přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 14.9.2009 v 18:06 hod. na silnici I. třídy č. 22 v obci Brnířov ve směru jízdy na obec Kdyně řídil vozidlo Toyota SPZ X, ač nebyl držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění, čímž porušil § 3 odst. 3 písm. a) zák. č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích. Současně byl uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4. zák. o přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 14.9.2009 v 18:06 hod. na silnici I. třídy č. 22 v obci Brnířov ve směru jízdy na obec Kdyně při řízení vozidla Toyota SPZ X překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním zákonem v obci o 14 km/hod. Svým jednáním porušil § 18 odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích. V souladu s § 12 odst. 1 a odst.2 zák. o přestupcích byla uložena sankce podle § 22 odst. 4, a to pokuta v částce 25.000,- Kč a podle § 22 odst. 4 zák. o přestupcích zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců se započítáním ode dne nabytí právní mocí rozhodnutí. Současně byla uložena Ing. P.M. povinnosti nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Proti rozhodnutí Městského úřadu Domažlice podal Ing. P.M. odvolání, ve kterém tvrdil, že vydané rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nezákonné. Přestupky, za které byl uznán vinným, se nestaly. Vozidlo neřídil a fotografie předložená policií podle jeho názoru je

neprůkazná a nelze podle ní ani určit původ vozidla. Kromě jiného v odvolání tvrdil, že správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak mu ukládá § 3 správního řádu. Správní orgán se nevypořádal s rozpory a s logickými nepravdami ve výpovědích vyslýchaných policistů. Na podporu svého tvrzení, že přestupky kladené za vinu nespáchal, navrhl předvolat svědka B.H., bytem ... O podaném odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný rekapituloval průběh řízení před správním orgánem I. stupně a hodnotil shromážděné podklady pro rozhodnutí včetně obsahu výpovědí svědků pprap. M.J. a nstržm. P.P. a výslech svědkyně I.M., manželky žalobce, která předmětným vozidlem jela jako spolujezdec. Při posuzování tvrzení žalobce v jeho odvolání, že rozhodnutí správního orgánu bylo nezákonné a že přestupky, za které byl uznán vinným, se nestaly, že vozidlo neřídil, že fotografie z radaru je neprůkazná a nelze určit ani původ vozidla, žalovaný uváděl, že na základě svědeckých výpovědí zasahujících policistů považuje žalovaný za prokázanou skutečnost, že vozidlo v době měření i při následné kontrole v obci Kdyně řídil žalobce. Policisté se ve výpovědích plně shodli, pouze svědek nstržm. Polák si jen nebyl jist trasou projížděnou ve Kdyni. Výpovědi obou svědků odvolací orgán hodnotil jako věrohodné, neboť policisté neměli na projednávané věci žádný osobní záměr, jejich výpověď vyplývala z jejich pracovní činnosti, kterou je mimo jiné též dohled nad provozem na pozemních komunikacích. K tvrzené nejasné fotografii z radaru odvolací správní orgán uváděl, že radar, kterým bylo vozidlo změřeno má v pořádku ověřovací list, lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální dovolené rychlosti až do 31. května 2010. Po změření tohoto vozidla měli policisté vozidlo stále v dohledu až do chvíle, kdy jej zastavili. Je vyloučeno, že by policisté měřili jiné vozidlo, než které v obci Kdyně zastavili a následně kontrolovali. Vzhledem k postavení služebního vozidla policisté viděli řidiče do obličeje a je vyloučeno, že by následně kontrolovali jiného řidiče. K dalším námitkám obsaženým v odvolání, že není možné, aby policisté ze stání otočili své vozidlo a neztratili vizuální kontakt s jeho vozem i v okamžiku, kdy odbočilo za roh domu na náměstí ve Kdyni, k nejasnostem ohledně trasy jízdy sledovaného vozidla a k tvrzení policistů, že spolujezdcem byla manželka odvolatele, kterou však nikdy nelegitimovali, ale pamatovali si ji, žalovaný správní orgán uváděl, že vzhledem k rychlosti, kterou se pohybovalo vozidlo žalobce (67 km/hod) nelze vyloučit v případě nízké hustoty provozu udržení kontaktu s tímto vozidlem přibližně 100 metrů, jak policisté uváděli. Ve městě Kdyně uváděli policisté odstup ještě menší a na vozidlo mohli vidět. Ohledně tvrzených nepřesností, nejasností a výmyslů, kterých se žalobce jako odvolatel dovolával, žalovaný neshledal v rámci spisového materiálu opodstatněnost těchto výhrad. Ohledně námitky, že policisté si pamatovali manželku odvolatele, žalovaný správní orgán uváděl, že v úředním záznamu ze 14. září 2009, který zpracoval pprap. M.J., bylo poznamenáno jméno manželky žalobce, její datum narození a adresa, tyto údaje museli policisté při kontrole získat a z tohoto důvodu věděli, kdo s odvolatelem ve vozidle byl v době kontroly i v době měření rychlosti v obci Brnířov. K další výtce, že správní orgán I. stupně nezjistil stav věci způsobem, o kterém by nebyly důvodné pochybnosti a že nevzal v potaz rozpory a nepravdy ve výpovědi policistů žalovaný konstatoval, že výše uváděný přestupek považuje za prokázaný a svědecké výpovědi policistů za věrohodné. Vzhledem k tomu žalovaný při projednání odvolání neshledal žádné pochybení správního orgánu I. stupně a správní orgán I. stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, postupoval

v souladu s ust. § 3 správního řádu. Z těchto důvodů žalovaný podané odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí postupoval krajský soud podle ust. § 75 odst. 1 a odst. 2 s.ř.s. a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích řádně uplatněných žalobních bodů.

Žaloba je důvodná.

O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání na podkladě ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci s tímto postupem projevíli souhlas.

Předmětem řízení před správním orgánem I. stupně a před žalovaným byla věc přestupků, kterých se měl žalobce dopustit podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1. a § 22 odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o přestupcích.

Podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1. zák. o přestupcích, přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a není držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění.

Podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4. zák. o přestupcích, přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/hod. nebo mimo obec o méně než 30 km/hod.

V přezkoumávaném případě žalobce tvrdil, že se nedopustil jednání, které mu bylo kladeno za vinu a že v dané věci skutkový stav nebyl zjištěn a prokázán v míře nezbytné pro správné a zákonné vydání rozhodnutí o přestupcích. Současně tvrdil, že v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně navrhl provedení výsledku svědka B.H. na podporu jeho tvrzení, že přestupky kladené mu za vinu nespáchal, přičemž s navrženým důkazem výsledkem tohoto svědka se žalovaný nejen že nevypořádal, ale ani o tomto důkazním návrhu se nezmínil.

V daném případě žalobce a žalovaný se rozcházel v tvrzení, zda skutkový stav zjištěný v průběhu řízení o přestupcích byl zjištěn spolehlivě a dostatečně natolik, aby mohlo být vydáno správné a zákonné rozhodnutí o obou přestupcích. I když zákon o přestupcích speciálně neupravuje postup při zjišťování skutkového stavu a nestanoví požadavky na míru jeho objasnění, je nezbytné v souladu s § 51 zákona o přestupcích v rámci řízení o přestupcích subsidiárně použít předpisy o správním řízení a vycházet při posuzování těchto otázek z ust. zák. č. 500/2004 Sb. správního řádu. V § 3 správního řádu se pak uvádí, že správní orgán má postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu. Ust. § 50 odst. 3 správního řádu pak správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu, zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou

povinnost. Správní orgán podklady pro rozhodnutí hodnotí podle své úvahy a přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci řízení. Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování upravuje § 51 a násl. správního řádu. Rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí má speciální kritéria pro přestupkové řízení nebo při zjišťování skutkového stavu, v rámci přestupkového řízení je zapotřebí aplikovat přísnější měřítko, než na správní řízení obecně. Obvinění z přestupku je obviněním trestním ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod č. 209/1992 Sb. Je přitom na správním orgánu rozhodnout o tom, které důkazy v řízení o přestupku provede. Tím však nesmí omezit právo osob, které čelí obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslechu svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě (čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Výpověď svědka, kterou žalobce jako obviněný z přestupku navrhl k důkazu na svou obhajobu, nelze předem hodnotit jako bezcennou a proto ji jako důkaz neprovést jen s poukazem na její tvrzenou účelovost. Odmítnutí návrhu na provedení důkazu výsledkem takového svědka je porušením práva na spravedlivý proces. Tento postup, jenž vedl k faktickému vyloučení důkazu ve prospěch obviněného z přestupku a přijetí závěru o skutkovém stavu věci toliko na základě jednostranných důkazů, je porušením čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (*rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z 20. ledna 2006 č.j. 4 As 2/2005-62 publikované pod č. 847/2006 Sb. NSS a dostupné na www.nssoud.cz, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z 22. července 2009 č.j. 1 As 44/2009-101*).

V přezkoumávaném případě žalovaný plně akceptoval způsob a rozsah zjištění skutkového stavu v dané věci tak, jak ho provedl správní orgán I. stupně a rovněž akceptoval i právní závěry ze shromážděných podkladů vyvozené a akceptoval i naplnění skutkové podstaty obou přestupků, pro které byl žalobce obviněn. Jakkoliv v přestupkovém řízení dosud provedené důkazy svědčily pro naplnění skutkové podstaty obou přestupků, nelze přehlédnout, že se jednalo vždy o důkazy v neprospěch žalobce, jako obviněného a že žalovaný správní orgán neprovedl žalobcem navrhovaný důkaz podřaditelný k důkazům svědčícím v jeho prospěch. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného není zřejmý důvod, pro který žalovaný navržený důkaz neprovedl, neboť žalovaný vznesený návrh zcela pominul. Pokud přesto žalovaný dospěl k závěru o naplnění skutkové podstaty obou přestupků žalobce, došlo v řízení k porušení práva na spravedlivý proces. Tento závěr vyplývající ze skutečností doložených obsahem správního spisu a vynesení v souladu s výše prezentovaným právním závěrem Nejvyššího správního soudu dokládá důvodnost žalobcem uplatněné žalobní výtky.

Krajský soud shledal, že zjištěné pochybení žalovaného představuje závažnou vadu, která způsobila nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Projednávanou žalobu krajský soud shledal důvodnou a žalobou napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s.r.s. a současně podle § 78 odst. 4 s.r.s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.r.s. proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši 10 640,- Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000,- Kč a z odměny advokáta za třikrát tři úkony právní služby po 2 100,- Kč a z náhrady hotových výdajů za třikrát tři úkony právní služby po 300,- Kč podle §

7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika). Jelikož zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, byly náklady řízení zvýšeny o částku odpovídající této dani (20% z částky 7.200,- Kč) kterou je advokát povinen z odměny advokáta a náhrady hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (ve smyslu § 57 odst. 2 s.ř.s.). Ke splnění povinnosti nahradit žalobci náklady řízení bylo žalovanému stanoveno platební místo podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. a současně mu byla určena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 18. července 2012

JUDr. Václav Roučka, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová